

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

XXVI. De Clausura Monialium, & admissione Famularum in Monasteria. 24.
Januarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

1747.

potest, ut ab eo loco, in quo suscipitur, ejus quoque debita suscipiantur.

Quod si objiciatur gravis aetas Presbyteri ad Religionem transentis, facilis & obvia erit responsio, quod multi sunt in Regularium Familiis Religiosi Viri in senili aetate constituti, qui pro modo virium suarum, laudabilem operam Religionem praestant; quorum numero ipsum, de quo est questio, adjungi nil vetat. Ita pariter Sanctus Gregorius, contra propugnatores supradictae Legis, qui dicebant, Milites ad Monasteria convolantes, bonos Monachos non evadere; affirmabat: *Ego indignus famulus vester scio, quanti his diebus meis in Monasterio Milites conversi, miracula fecerunt, signa & virtutes operati sunt.*

Aliae rationes, ob quas non est ferenda Constitutio.

Denique, huic Epistolae jam nimis prolixae finem facturi, unum adhuc addimus; ex tantum nimirum Archidiaconis non facile duos inventum iri, qui Archidiaconatum dimittere, & Religionem ingredi velint. Contra vero, in pari Regularium numero, multos sane inveniri posse, qui Regularem vitam pro Archidiaconatu adipiscendo relinquerent. Quare, quum Leges versari oporteat circa ea, quae frequenter accidunt; profecto non tam nova Lege opus erit ad retinendos Clericos, & Presbyteros Saeculares, ne Religionem ingrediantur; quam necesse esset aliquid excogitare, quo magis intra Religiosa Claustra continentur ii, qui Regularem vitam amplexi, & professi sunt. Vix enim credibile est, quam multi a Regularibus Ordinibus migrare variis artibus quotidie moliantur. Neque solum de Apostatis loquimur, quorum numerus in dies augetur; sed, si omnes, qui nullitatem Professionis suae iudicio experiri agrediuntur, illam apud Judices probarent; si omnes, qui Dignitates extra Religionem ambiunt, voti compotes fierent; si demum facilem apud Nos aditum invenirent eorum infantiae, qui e Claustris exire, & in habitu Presbyteri Saecularis, sub obedientia Episcoporum, & cum obligatione servandi Vota Religiosa, quatenus conciliari possunt cum statu Clerici Saecularis, in Saeculo manere velent; longè utique minor eorum foret numerus, qui Religionem professi, ad mortem usque in illa perseverarent.

Dum itaque, Dilecte Fili Noster, consiliis tuis, quae tum privatis Litteris, tum etiam Typis impressis, non minus docte, quam eloquenter proposuisti, obsecrandum Nobis esse non arbitramur; in eo tamen singularem existimationem, quam de Te merito fovemus, agnosces, quod Tibi causas, atque rationes, quibus ab his sequendis retrahimur, exponere non detrahevimus his Litteris Nostri; quibus etiam tibi, novum benevolentiae Nostrae pignus, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorum die 14. Januarii MDCCXLVII. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

Dar. Pont.
An. VII. die
14. Januarii
1747.

XXVI.

De Clausura Monialium, & admissione Familiarum in Monasteria.

Venerabili Fratri Josepho Mariae Episcopo Portugallensi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Leges super Clausura a Pontifice late enunciantur.

PER binas alias nostras in simili forma Brevis literas, quarum una quidem data fuerunt die 1. mensis Junii anno MDCCXLI. incipientes: *Cum Sacrarum Virginum*; altera vero

die 3. mensis Januarii anno MDCCXLII. eidem incipientes: *Salutare in Catholica Ecclesia institutum*: ea opportuna adhibere curavimus Apostolica providentiae supremaeque auctoritatis nostrae remedia, quae ad instaurandam regularem quoad clausuram Monialium observantiam, a primava disciplina per Praedecessores nostros Romanos Pontifices, & Sacros Canones confirmata sensim dilabentem, satis esse in Domino duximus. Quoniam autem non sine gravissimo animi nostri angore accepimus novas artes, ac nova inventa, etsi antiqua sint, ac toties proscripita, sub variis exquisitisque causis, & rationibus in dies excogitari, quae non solum per praescriptas leges prohibentur, sed quamplurimis etiam inordinationibus, & offenculis aditum patefaciunt: Ac primum quidem eo pervenit famularum ad Monialium ministerium in Monasteria admittendarum abusus, ut indultum, quod ab Apostolica hac Sancta Sede sub tot salutaribus conditionibus concedi solet, etsi pro prima vice servatis iidem conditionibus executioni demandetur, deinceps tamen quoties admittam famulam, aut e Monasterio egredi, aut viam universae carnis ingredi contingat, toties, nulla indulti hujusmodi habita ratione, ad libitum Monialium, sine alia Antistiti Ordinariorum locorum, ad quos spectat, scientia & licentia, sed de Superiorum Regularium eorumdem Monasteriorum dumtaxat aliquando consensu, alia, atque alia in Monasterium inducantur famulae, de quarum moribus, fama, vitiis, ac virtutibus nulla praecesserit legitima cognitio; unde fit, ut sub Familiarum nomine ac praetextu, foeminae quaecumque in Clausuras, non sine Clausurae violatione admittantur: Illud praeterea in more positum esse dolentes audivimus, ostia nimirum Monasteriorum, quae semper clausa esse, nec nisi ad necessaria eorumdem Monasteriorum commoda recludi debent, ita assidue patefieri, ut Moniales, & quaecumque aliae in Monasteriis degentes Virgines in propatulo sedentes, sive stantes, cum quibusvis utriusque sexus hominibus illuc accedentibus indiscriminatum colloqui, & joculari etiam non erubescant, ut saepe quamlibet foeminam in quacumque aetate constitutam sive consanguineam, sive affinem, sive tamquam famulam cujuslibet earumdem Monialium in ipsam Clausuram accersant; & quamvis ipsae Moniales impellant, sponte tamen ingressam deinde asserant; nec Religionem ducant censuras, ac poenas canonicas, quibus eapropter obnoxiae sunt: Nos sane, qui pro imposta Nobis divinitus suprema Apostolicae servitutis procuratore saluberrime occurrere debemus huiusmodi abusus, & inordinationibus, etsi abusus, & inordinationes hujusmodi in ista Fraternalitatis Tuae Diocesi neque unquam irrepsisse, neque unquam irrepturos esse in Domino confidimus; Fraternalitati tamen Tuae notum esse volumus, quod Nos non solum omnes, & singulas Constitutiones tam ab iisdem Praedecessoribus Nostri Romanis Pontificibus, quam a Nobis ipsis super clausura Monialium editas, verum etiam omnia & singula decreta tam a Concilio Tridentino, quam a Congregationibus Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium super eadem clausura, & admissione, & receptione Educandarum puellarum, & familiarum, sive quarumcumque foeminarum promulgata, quatenus opus sit, tenore praesentium auctoritate Apostolica confirmamus, & sub poenis etiam per easdem Constitutiones, & Decreta contra inobedientes inflictis, servari mandamus, ac praecipimus. Insuper tenore, & auctoritate paribus statuimus, ac declaramus; admissionem receptionemque quarumcumque foeminarum, sive puellarum educandarum, sive Familiarum in Monasteria, quaecumque ex causa, sine legitima

Movi abusus ad eundem delati.

Apostolica & Conciliaria statuta innovantur.

Præscribitur ordo servandus pro ingressu Mulierum in Monasteria, sub poenis &c.

authen-

1747.

authenticaque jisdem Apostolica Sedis licentia toties, quoties opus fuerit, impetranda, & prævio examine super moribus, fama, habilitate, & necessitate ipsarum Educandarum puellarum, vel famularum, per Antifites locorum Ordinarios tantummodo, & non alios quoscumque Superiores toties itidem, quoties necessitas postulaverit, habendo, non obstante quacumque consuetudine etiam longi temporis, fieri non debere. Quod si secus factum, ac fieri in posterum contingat, statuimus pariter ac declaramus, tam Moniales, & quascumque in Monasteriis degentes, quæ feminas quascumque in eadem Monasteria quomodocumque admiserint receperintque, quam ipsas feminas admittas & receptas, canonicis censuris, & penis obstrictas esse, ac fore, a quibus eisdem Moniales, & feminas hujusmodi ejusdem tue Diocesis, si fortasse hac in parte deliquisse contigerit, de præterito tantum absolventi facultatem Fraternitati Tuæ, cum facultate etiam alios subdelegandi, tribuimus & impertimur. Cæterum Fraternitati Tuæ injungimus, ac præcipimus, ut omnium, & singularum ordinationum per laudatum Concilium Tridentinum, & Apostolicas Constitutiones, & dictarum Congregationum decreta, super clausura Monialium, & delegata Antifitibus locorum Ordinariis Visitatione tam interna, quam externa præscriptarum memor, eisdem ordinationes sub penis desuper inflictis debita executioni mandare satagas & studeas, nec non mandari facias, cures, & adnitaris. Interim, ad prosperi successus auspiciam, Tibi, Venerabilis Frater, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Dat. Pont.
An. VII. die
24. Januarii
1747.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majori die 24. Jan. MDCCXLVII. Pontificatus Nostri Anno Septimo.

XXVII.

De Ordinationibus Regularium.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

IMPOSITI Nobis licet immerentibus Apostolici Ministerii ratio postulat, ut ad tuendum Ecclesiastica disciplina vigorem, non modo novas interdum Leges providè constituamus; verùm etiam veteres a Prædecessoribus Nostri sapienter statutas, si quidem fallacium rationum præsidio debitis fraudentur effectibus, novis & inviolabilibus sanctionibus communiemus; si verò earum claritas pravis & captiosis interpretationibus involvi & obumbrari dignoscatur, easdem perspicuis apertisque declarationibus in propria luce collocemus.

Vetus controversia de Ordinatione Regularium.

Sanè quæ olim de Ordinationibus Regularium controversia viguit, an scilicet Regulares a quocumque Catholico Antifite indistinctè ordinari possent, an verò id juris privatè pertineret ad Episcopum illius Diocesis, intra quam sita est Religiosa Domus, quam Regularis ad Ordines promovendus inhabitat, providis Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum Constitutionibus & declarationibus jamdudum sublata fuit. In qua quidem controversia Episcopi Locorum Ordinarii jura sua fundantes in generalibus Canonum statutis, & in ipsis exemptionum privilegiis, quæ Regularibus indulta sunt, agebant, ipsorum Ordinationes, utpotè Diocesanis Episcopis expressè reservatas, neque spectare posse ad Ordinarios eorum Originis, quam Regulares a se abdicant, dum sæculo nuntium remittunt; neque porro ad Or-

Rationes pro Episcopis Diocesanis.

dinarios Beneficii, quoniam ipsi ad titulum Beneficii non promoventur; proindeque unice spectare ad Episcopos Ordinarios eorum Domicilii, nimirum illius Diocesis, ac Loci, in quo ipsi Ordinandi commorantur. Contra verò Regulares Apostolicis Privilegiis innixi, quæ certis Ordinibus recentius enlargita; ac deinceps per viam communicationis ad omnes extensa fuerant, licitum sibi esse contendebant Sacros Ordines a quocumque Catholico Antifite, juxta eorum Privilegiorum tenorem, pro arbitrio suscipere.

Verùm quum felicis recordationis Prædecessor Noster Gregorius Papa XIII. per suam Apostolicam Constitutionem, quæ incipit *In tanta verum*, datam apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDLXXIII. Kalendis Martii, justis gravibusque de causis, alteram Constitutionem sui nostrique pariter Prædecessoris S. Pii Papæ V., cujus initium est, *Etsi Mendicantium*, ad juris communis & Sacri Concilii Tridentini terminos reduxisset; eodem quoque anno in Causa Monachorum Ordinis Carthusiani Decretum edidit, quo ipsos ab Episcopis Diocesum, in quibus eorum Monasteria respectivè sita sunt, vel nonnisi de istorum licentia, ab aliis quibusque Episcopis ordinandos esse declaravit; quemadmodum legitur *Lib. I. Decretorum Congregationis Concilii pag. 75. a terg. Dub. An Nostri Ordinandi obligentur habere expressam licentiam Ordinarii, in ejus Diocesi sunt, pro Ordinibus conferendis ab Episcopo alterius Diocesis: Sanctissimus Dominus Noster, etiam ex sententia Sacre Congregationis Concilii, declaravit, obligari.*

Contigit autem, sub illius Successore Sixto Papa V. eandem quæstionem retractari, instante universo Ordine Fratrum Prædicatorum, Quæ de re idem Prædecessor, post maturum Cause totius examen in præfata Congregatione Concilii habitum, constituit, licere Superioribus Regularibus Literas Dimissoriales concedere suis respectivè Subditis, ad Ordines suscipiendos; sed eas tamen Diocesano dumtaxat Episcopo directas, nec alteri unquam, nisi quum forte is a Diocesi abfuerit, aut, quatenus in Diocesi extiterit, Clericorum tamen Ordinationem non sit habiturus. Ita relatum habetur *Lib. IV. prædicatorum Decretorum pag. 108. Sanctissimus Dominus Noster Xistus V., ex sententia Congregationis, respondit, Regulares posse concedere Dimissorias ad Episcopum Diocesenum, eoque absente, vel etiam præse, & Ordinationem non tenente, ad quemcumque; dummodo ab eo Episcopo, qui Ordines contulerit, examinentur quoad doctrinam.*

Denum a sanctæ memoriæ Prædecessore quoque Nostro Clemente Papa VIII., ad hujusmodi controversias perpetuò extinguentes, sequens Decretum editum fuit: *De mandato Sanctissimi Domini Nostri Clementis Divinâ Providentiâ Papæ VIII. tenore præsentium mandatur omnibus & singulis quorumcumque Regularium Superioribus, ut de cætero observent, & observari faciant ea, quæ in Decreto Sacre Congregationis Concilii Tridentini continentur, cujus tenor est talis: Congregatio Concilii censuit, Superioribus Regularibus posse suo subdito itidem Regulari, qui præditus qualitatibus requisitis Ordines suscipere voluerit, Literas dimissorias concedere, ad Episcopum tamen Diocesenum, nempe illius Monasterii, in cujus familia ab iis, ad quos pertinet, Regularis positus fuerit, & si Diocesanus abfuerit, vel non esset habiturus Ordinationes, ad quemcumque alium Episcopum; dum tamen ab eo Episcopo, qui Ordines contulerit, examinetur quoad doctrinam, & dum ipsi Regulares non distulerint de industria concessionem dimissoriarum in id tempus, quo Episcopus Diocesanus vel abfuerit, vel nullus*

esse

Item pro Regularibus.

Privilegia Regularium a Gregorio XIII. reducta ad terminos juris.

Decretum ejusdem de Ordinationibus.

Quod a Sixto V. confirmatur & declaratur.

Tum etiam latius a Clemente VIII.